

[Ministeren for skatter og afgifter]

stem, som specielt giver pengeinstitutterne større vanskeligheder end pensionskasserne og livsforsikringselskaberne. Vi har med ændringsforslagene givet, synes jeg selv, vældige tekniske lempelser i denne beregningsmetode, men det kan meget vel vise sig, når arbejdet går i gang i pengeinstitutterne, at der er brug for andre teknikker, at der er brug for andre beregningsmetoder, som ikke vil have den store økonomiske betydning, som ikke vil forandre provenuberegningerne, men som kan betyde en hjælp til netop det, som hr. Bernhard Baunsgaard også var inde på: at gøre systemet mere forståeligt for kunderne.

Jeg er nu ikke sikker på, at det er så uforståeligt, eller at det vil være mere vanskeligt at forklare kunderne konsekvensen af dette lovforslag, end det er at forklare dem konsekvenserne af andre lovforslag. Hvad lovforslaget går ud på, fremgår jo ganske tydeligt af den oprindelige aftale af december 1982. Hvorledes det beregnes er et teknisk spørgsmål, og beregningerne adskiller sig ikke fra de hundredvis af beregninger, vi i øvrigt som kunder får foretaget i forsikringselskaber, banker og sparekasser.

Hr. Bernhard Baunsgaard har bebudet et radikalt forslag til ændring til efteråret. Jeg er frygtelig spændt på, hvad dette forslag skal gå ud på. Det kan da godt være, at man kan finde på noget fuldstændig nyt. Det ændringsforslag, vi har set hidtil fra pengeinstitutterne, synes jeg ikke opfylder de krav, som hr. Bernhard Baunsgaard mener skal opfyldes. Men vi får vel se. Så må vi til sin tid tage stilling til det.

Det er mig ligeledes magtpåliggende at understrege det, som fru Marianne Bentsen-Pedersen sagde, at den bemyndigelse, der er givet til ministeren gennem ændringsforslaget, naturligvis ikke vil blive brugt til at ændre provenuet, men kun til eventuelt at ændre de tekniske fremgangsmåder.

Jeg kan ikke følge det radikale venstres ændringsforslag om at give en garantiordning for kollektive opsparinger. Det er egentlig det, det går ud på, nemlig at de, der opsparer kollektivt, i de situationer, hvor realrenten går ned under 3½ pct., skal have en statsgaranti, mens den garanti ikke gælder for alle andre, der opsparer individuelt. Jeg synes i virkeligheden heller ikke, der er behov for det. Forholdet er jo simpelt hen det enkle, at ingen, hverken hr. Bernhard Baunsgaard

eller andre, med sikkerhed kan sige, hvor stor realrenten vil blive fremover, om den vil blive 1 pct., 2½ pct. eller 3½ pct., og den foreslåede garanti, hvis realrenten er under 1½ pct., sikrer jo ikke på nogen måde nogen bestemt realforrentning af pensionsopsparing. Den vil naturligvis påvirke gennemsnittet med en bagatel, og det er såmænd ikke, fordi der er så mange penge i det, at jeg afviser det, men jeg afviser det, fordi det er i modstrid med selve ideen i lovforslaget. Det er jo ikke en lovgivning om statsstøtte til kollektiv opsparing, men en lovgivning om realrentebeskatning, der falder bort, når realrenten er under 3½ pct.

Jeg synes, det er interessant i denne forbindelse at vide, at i de sidste 36 år – i perioden fra 1946 til 1982 – har realrenten kun i 10 år været over 3½ pct., så havde vi haft realrentebeskatningen i de sidste 36 år, ville det kun have givet beskatning og provenu til staten for så vidt angår 10 af de pågældende 36 år.

Det fører mig til en enkelt bemærkning til hr. Wilhjelm, der her luftede nogle fremtidsvisioner om, hvad der ville ske, såfremt realrentebeskatningen ikke gav det provenu, som den antagelig vil give i de næste 2-3 år. Jeg skal heller ikke udtale mig om de år, der følger efter. Nu går jeg ud fra, at hr. Wilhjelm ikke vil være i stand til på afgørende måde at påvirke den politiske fremtid, men det giver mig anledning til at understrege, at i aftalen af 13. december 1982 er der afgivet en klar erklæring fra de fire regeringspartier og socialdemokratiet om, at de ikke herudover vil medvirke til nogen yderligere afgifts- eller skattelovgivning vedrørende pensionsopsparing, der er sket inden den 1. januar 1984. Jeg synes, at i hele den diskussion, der har været i offentligheden om denne realrentebeskatning, er det, ligesom man har overset det, som for regeringen har været en meget væsentlig ting, at et flertal i dette folketing – og antagelig et flertal, der også vil eksistere mange år frem i tiden – har afgivet den udtrykkelige erklæring om, at man ikke vil medvirke til yderligere afgifts- eller skattelovgivning vedrørende pensionsopsparing, der er sket før 1. januar 1984. Det er efter min mening et af de centrale punkter i forbindelse med det lovforslag, der foreligger.

(Kort bemærkning).